

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 89. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906164088288/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Faust

og så er det bare en lang smal pøl, jeg splitter ad, og når jeg ser mig tilbage, så ligger den der igen, lang og smal og har ikke taget nogen skade. Him, det er et menneske, det er en stor offentlig mand, nej ikke een mand, en samling, et uddrag af hans eget publikum, en lille smal gengivelse.

Du håner mig, Henrik, du sparker til en, der er faldet. Du brænder mig op.

Brænder jeg dig? Du slukker alle mine gnister i din lille sø. Din ævne til at slukke er ufattelig, når man betænker, hvor lille du er. Det var det, der i sin tid gjorde dig så frygtet. Du havde undertiden angribere, som der var en gnist i, de vilde ha dig væk, fordi du var folkekær og farlig i din magt, men et stænk fra dig var nok til at slukke dem; publikum kunde straks ikke se andet end slagger. Men du lå som før og genspejlede himlen. Vogne, der vilde udrydde dig, kørte gennem dit lille vandbækken, men du kunde altid samle dig igen, fordi du selv, uden kilde i bunden, er samlet mange steder fra, indtil så en dag tilløbene gik andre steder hen. Hvor er min lygte?

Petreus havde sat sig med hodet mellem hænderne. Det er vist meget sandt i al sin ondskab, men det er ikke morsomt, og jeg er træt.

Skal vi så spænde for og hente Amalie? Jeg ved nogle andre lystige slavekarle, der hverken frygter Gud eller mig. Vil du ikke ha dem med? Så får vi da et virkelig muntert selskab. For dig er der ikke meget liv i.

Petreus rejste sig med et sæt: Fanden gale mig er der liv i mig.

Det vil sige: Amalie.

Henrik, du er ikke et menneske, men bare skelettet af et